

[Strona Główna](#) > ... > [Twoje Prawa](#) > [Prawa Podstawowe](#) > [Biznes a Prawa Człowieka](#) > [Sweden](#)

Biznes a prawa człowieka

Autor treści:

Szwecja

Szwecja

1. Z jakiej ochrony sądowej korzystam w tym kraju jako ofiara naruszeń praw człowieka w kontekście biznesu? Czy ta ochrona obejmuje odszkodowanie?

W Szwecji nie dokonuje się rozróżnienia między naruszeniami praw człowieka w kontekście biznesu a innymi rodzajami naruszeń praw człowieka. Nie ustanowiono żadnych przepisów szczególnych w dziedzinie biznesu i praw człowieka. Środki zaskarżenia przewidziane w szwedzkim systemie prawnym są zgodne z konwencjami międzynarodowymi w dziedzinie praw człowieka, których Szwecja jest sygnatariuszem.

Ochronę prawną przed naruszeniami praw człowieka zapewniono w europejskiej konwencji praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i szwedzkiej konstytucji.

Osoba, która ma poczucie, że doszło do naruszenia jej praw człowieka, może zwrócić się do różnych organów, w zależności od charakteru zdarzenia.

Taka osoba może wystąpić o wszczęcie postępowania sądowego lub o przeprowadzenie kontroli przez szwedzki organ kontrolny bądź wnieść skargę do krajowego punktu kontaktowego.

Postępowanie sądowe

W większości przypadków ofiara naruszenia może wnieść sprawę do sądu w różnych trybach. Prokurator może wnieść do sądu akt oskarżenia przeciwko sprawcy przestępstwa. Jeżeli prokurator nie zdecyduje się wnieść aktu oskarżenia, w niektórych przypadkach może to zrobić sam pokrzywdzony. W ostateczności pokrzywdzony może wystąpić o wypłatę kompensaty przez państwo.

W Szwecji wyróżnia się trzy rodzaje sądów:

- sądy powszechne, które obejmują sądy rejonowe (*tingsrätt*), sądy apelacyjne (*hovrätt*) i Sąd Najwyższy (Högsta domstolen);
- sądy administracyjne o właściwości ogólnej, tj. sądy administracyjne (*förvaltningsrätt*), apelacyjne sądy administracyjne (*kammarrätt*) i Najwyższy Sąd Administracyjny (Högsta förvaltningsdomstolen);
- sądy szczególne rozstrzygające spory w różnych szczególnych dziedzinach, np. Sąd Pracy (Arbetsdomstolen).

Wystąpienie o przeprowadzenie kontroli przez szwedzki organ kontrolny

Odpowiedzialność za monitorowanie przestrzegania praw człowieka spoczywa na poszczególnych rzecznikach praw obywatelskich.

Każdy, kto ma poczucie, że został niewłaściwie lub niesprawiedliwie potraktowany przez organ lub urzędnika organu na szczeblu państwowym lub lokalnym, a także każdy, kto uważa, że takie niewłaściwe lub niesprawiedliwe traktowanie spotkało inną osobę, może wnieść skargę do Parlamentarnego Rzecznika Praw Obywatelskich (Justitieombudsmannen). Parlamentarny Rzecznik Praw Obywatelskich sprawuje nadzór nad stosowaniem ustaw i innych aktów prawnych przez osoby pełniące funkcje publiczne.

Zgodnie z zakresem uprawnień przysługujących Parlamentarnemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich sprawowany przez niego nadzór obejmuje również „inne osoby zajmujące stanowisko lub wykonujące zadania związane z wykonywaniem władzy publicznej, w zakresie dotyczącym pełnienia takich funkcji” oraz „urzędników i osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach publicznych, gdy wykonują w imieniu tych przedsiębiorstw zadania, na które rząd – działający za pośrednictwem danego przedsiębiorstwa – wywiera decydujący wpływ”.

Niektóre funkcje nadzorcze pełni również Kanclerz Sprawiedliwości (justitiekanslern), którego mianuje rząd. Do obowiązków Kanclerza Sprawiedliwości należy rozpatrywanie skarg i rozpoznawanie roszczeń odszkodowawczych przeciwko państwu.

Biuro Rzecznika ds. Równości (diskrimineringsombudsmannen) to agencja rządowa odpowiedzialna za monitorowanie zgodności z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu dyskryminacji. Rzecznik ds. Równości jest zobowiązany w pierwszej kolejności podjąć próbę nakłonienia podmiotów objętych wspomnianą ustawą do dobrowolnego przestrzegania jej przepisów. Rzecznik ds. Równości może jednak również wystąpić o wszczęcie postępowania sądowego w imieniu osoby, która wyraziła na to zgodę. Osoby naruszające przepisy ustawy o przeciwdziałaniu dyskryminacji mogą zostać zobowiązane do zapłaty odszkodowania dyskryminowanej osobie.

Wniesienie skargi do krajowego punktu kontaktowego

W wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych przewidziano możliwość wniesienia sprawy za pośrednictwem krajowych punktów kontaktowych. Szwedzki krajowy punkt kontaktowy działa w oparciu o współpracę między państwem, sektorem przedsiębiorstw i związkami zawodowymi.

Państwo jest reprezentowane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych odpowiedzialne za organizowanie spotkań, na które można zapraszać również przedstawicieli innych agencji rządowych. Sektor przedsiębiorstw jest reprezentowany przez Konfederację Szwedzkich Przedsiębiorców, Szwedzką Federację Handlową oraz Szwedzką Federację Właścicieli Przedsiębiorstw, natomiast związki zawodowe reprezentuje Szwedzka Konfederacja Związków Zawodowych, Szwedzka Konfederacja Samorządów Zawodowych, Unionen, IF Metall oraz Szwedzkie Stowarzyszenie Inżynierów Dyplomowanych. Ponieważ wytyczne OECD nie mają wiążącego charakteru, krajowy punkt kontaktowy nie jest uprawniony do nakładania jakichkolwiek sankcji. Głównym zadaniem punktu kontaktowego jest zachęcanie przedsiębiorstw do postępowania zgodnie z wytycznymi oraz do prowadzenia współpracy na rzecz rozwiązywania problemów w poszczególnych przypadkach w drodze dialogu i dyskusji.

[Krajowy punkt kontaktowy - Regeringen.se](http://Regeringen.se)

2. Czy w tym kraju istnieją specjalne przepisy dotyczące rażących przypadków łamania praw człowieka? Czy przepisy te mają zastosowanie do przestępstw przeciwko środowisku lub poważnych przypadków wyzysku pracowników?

Na szczeblu krajowym ani międzynarodowym nie przewidziano żadnych przepisów szczególnych dotyczących rażących przypadków łamania praw człowieka. W ocenie naruszeń praw człowieka stosuje się jednak zasadę proporcjonalności, uwzględniając m.in. powagę naruszenia. Ochronę prawną przed naruszeniami praw człowieka zapewniono w europejskiej konwencji praw człowieka, Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i szwedzkiej konstytucji.

3. Jestem ofiarą naruszenia praw człowieka wynikającego z działalności europejskiej korporacji transnarodowej, które miało miejsce poza Unią Europejską. Czy mam dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym kraju, jeżeli nie jestem obywatelem UE lub nie mieszkam w UE? Na jakich warunkach mogę wysuwać roszczenia w związku z naruszeniem moich

praw? Gdzie mogę znaleźć dodatkowe informacje?

Warunki wszczęcia postępowania przed szwedzkim sądem

Podstawowym warunkiem, jaki musi spełnić cudzoziemiec, aby móc wszcząć postępowanie przed szwedzkim sądem, jest ustalenie szwedzkiej jurysdykcji, tj. wykazanie, że sąd szwedzki jest właściwy do uznania powództwa za dopuszczalne. Możliwości w tym zakresie różnią się w poszczególnych przypadkach:

1. w sytuacji, w której prawa człowieka danej osoby zostały naruszone przez przedsiębiorstwo szwedzkie lub jego zagraniczne oddziały, powództwo przeciwko takiemu przedsiębiorstwu można co do zasady zawsze wytoczyć przed sąd w Szwecji;
2. jeżeli naruszenia dopuściła się spółka zależna należąca do podmiotu szwedzkiego lub kontrolowana przez podmiot szwedzki, która ma siedzibę w państwie trzecim (tj. poza terytorium UE, Islandii, Norwegii i Szwajcarii), powództwo przeciwko takiej spółce zależnej można wytoczyć przed sąd szwedzki wyłącznie po spełnieniu określonych warunków;
3. jeżeli naruszenia dopuściła się spółka zależna należąca do podmiotu szwedzkiego lub kontrolowana przez podmiot szwedzki, która ma siedzibę w innym państwie członkowskim UE lub w Islandii, Norwegii lub Szwajcarii, powództwo przeciwko takiej spółce zależnej można wytoczyć przed sąd szwedzki wyłącznie w wyjątkowych przypadkach.

Ogólne warunki ustalania szwedzkiej jurysdykcji

Sądy szwedzkie z urzędu ustalają, czy sprawa podlega szwedzkiej jurysdykcji. Sytuacja, w której powództwo podlega szwedzkiej jurysdykcji, oznacza, że sąd szwedzki jest właściwy do rozpoznania tej sprawy i wydania wyroku rozstrzygającego co do istoty sprawy.

Jeżeli przedsiębiorstwo dopuszczające się naruszenia (pозwany) ma siedzibę w państwie członkowskim UE, zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Bruksela I. We wspomnianym rozporządzeniu zawarto jednak również szereg przepisów dotyczących jurysdykcji, których stosowanie nie zależy od siedziby/miejsca zamieszkania pozwanego. Jeżeli pozwany ma siedzibę/miejsce zamieszkania w Islandii, Norwegii lub Szwajcarii, kwestie związane z jurysdykcją regulują postanowienia konwencji lugańskiej. Jeżeli pozwany nie ma siedziby/miejsca zamieszkania w państwie UE ani w państwie będącym sygnatariuszem konwencji lugańskiej, kwestie związane z jurysdykcją rozstrzyga się, stosując na zasadzie analogii przepisy dotyczące konfliktu jurysdykcji ustanowione w rozdziale 10 szwedzkiego kodeksu postępowania sądowego (rättegångsbalken), przy czym w takim przypadku obowiązuje podstawowy wymóg, zgodnie z którym sprawa może zostać rozpoznana przez sąd szwedzki, jeżeli wymierzenie sprawiedliwości w tej sprawie leży w interesie Szwecji.

Miejsce zamieszkania osoby, której prawa zostały naruszone, zasadniczo nie ma znaczenia w kontekście stosowania przepisów rozporządzenia Bruksela I. W niektórych przypadkach obowiązuje jednak wymóg, zgodnie z którym powód musi mieć miejsce zamieszkania w państwie członkowskim lub zgodnie z którym okoliczność, na podstawie której ustala się jurysdykcję, musi być możliwa do przypisania państwu członkowskiemu.

W tym kontekście kluczowe znaczenie ma fakt, że okoliczności, na podstawie których ustala się jurysdykcję, musiały zachodzić w chwili wniesienia sprawy do sądu.

Prawo właściwe

To, prawo którego państwa będzie miało zastosowanie do powództwa dotyczącego naruszenia praw rozpoznawanego przez sąd szwedzki, ustala sąd szwedzki w oparciu o przepisy szwedzkiego prawa prywatnego międzynarodowego. Na ogół oznacza to, że prawem właściwym będzie prawo państwa, w którym doszło do wyrządzenia szkody. Dlatego też w sytuacji, w której do naruszenia praw człowieka doszło poza terytorium Szwecji, roszczenie ofiary takiego naruszenia rzadko będzie podlegało prawu szwedzkiemu. Zasada ta obowiązuje niezależnie od tego, czy ofiara naruszenia zdecydowała się dochodzić swoich roszczeń na podstawie umownej (umowa o pracę), czy też pozaumownej (w przypadku braku umowy o pracę). Głównym powodem jest brak dostatecznie silnego związku sprawy ze Szwecją.

W przeciwieństwie do treści prawa szwedzkiego treść prawa obcego jest przedmiotem postępowania dowodowego przed sądami szwedzkimi. Osoba opierająca swoje roszczenie na przepisach prawa obcego jest zatem zobowiązana przedstawić stosowne dowody w tym zakresie, np. w postaci opinii biegłego. Może wiązać się

to z koniecznością poniesienia określonych kosztów.

Sądy szwedzkie mogą niekiedy zastosować prawo szwedzkie nawet w przypadku, gdy roszczenie podlega prawu obcemu – dotyczy to m.in. sytuacji, w której dana kwestia została uregulowana w wiążących przepisach prawa międzynarodowego, lub sytuacji, w której przepisy prawa obcego są sprzeczne ze szwedzkim porządkiem publicznym. Tego rodzaju procedury o nadzwyczajnym charakterze stosuje się jednak niezwykle rzadko. Do chwili utrwalenia się orzecznictwa w tym zakresie, na które składać się będą m.in. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i sądów szwedzkich, brak jest ponadto jasności co do zakresu, w jakim roszczenie o odszkodowanie z tytułu naruszenia praw człowieka daje podstawy do zastosowania tego rodzaju przepisów regulujących odstępstwa, np. z uwagi na niedostateczny poziom ochrony praw w państwie, w którym wystąpiła szkoda.

Praktyczne możliwości wniesienia przez osobę fizyczną sprawy do sądu szwedzkiego

O ile w danej sprawie ustalono szwedzką jurysdykcję i występuje uzasadnione roszczenie, którego można dochodzić (np. na podstawie właściwego prawa obcego), dostęp do szwedzkich sądów należy uznać za stosunkowo dobry. Co więcej, możliwości prawne przysługujące cudzoziemcowi, który chce wystąpić w charakterze strony postępowania przed szwedzkim sądem, są zasadniczo zbliżone do możliwości prawnych dostępnych dla obywateli szwedzkich.

Jeżeli cudzoziemiec napotka trudności finansowe lub inne praktyczne trudności uniemożliwiające mu stawienie się przed właściwym sądem w Szwecji, można założyć, że sąd podejmie próbę rozwiązania tego problemu, np. umożliwiając takiej osobie zdalny udział w rozprawie – drogą telefoniczną lub za pośrednictwem połączenia wideo.

Niektórzy cudzoziemcy, którzy nie mają miejsca zamieszkania w Szwecji i którzy wytaczają przed sąd szwedzki powództwo przeciwko szwedzkiej osobie prawnej, mają obowiązek – na wniosek pozwanego – wnieść kaucję na zabezpieczenie przyszłych kosztów sądowych pozwanego. Wykaz cudzoziemców i osób prawnych zwolnionych z obowiązku wniesienia tego rodzaju kaucji zawarto w *obwieszczeniu w sprawie zwolnień z obowiązku wniesienia kaucji na zabezpieczenie kosztów sądowych udzielanych w niektórych przypadkach powodom będącym cudzoziemcami* z dnia 15 maja 2014 r.

Możliwości uzyskania przez cudzoziemca środków publicznych na pokrycie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego są ograniczone, przynajmniej jeżeli chodzi o obywateli państw niebędących członkami UE. Największą szansę na uzyskanie takich środków mają osoby występujące z indywidualnym roszczeniem odszkodowawczym w związku z toczącym się postępowaniem karnym. Niezależnie od tego możliwość uzyskania dofinansowania ze środków prywatnych jest w znacznym stopniu uzależniona od sytuacji finansowej i socjalnej konkretnego cudzoziemca.

Dodatkowe informacje

Memorandum dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych dotyczące możliwości wytoczenia przed sąd szwedzki powództwa przeciwko przedsiębiorstwu szwedzkiemu przez osobę fizyczną w związku z naruszeniami praw człowieka, do jakich doszło poza terytorium Szwecji. Mannheimer Swartling (2015)

<https://docplayer.se/7222881-Promemoria-till-utrikesdepartementet.html>

Więcej informacji na temat tego, jak wnieść sprawę do sądu, można znaleźć na stronie internetowej: <https://www.domstol.se/en/>.

4. Czy rzecznicy praw człowieka, organy ds. równości lub krajowe instytucje praw człowieka pomagają ofiarom naruszeń praw człowieka dokonywanych przez europejskie korporacje transnarodowe poza Unią Europejską? Czy organy te mogą zbadać moją sprawę, jeżeli nie jestem obywatelem UE i nie mieszkam w UE? Czy w tym kraju są inne służby (takie

jak inspektorat ochrony środowiska lub inspekcja pracy), które mogą zbadać moją sprawę? Gdzie mogę znaleźć informacje o moich prawach?

Zob. odpowiedź na pytanie 1.

Szwedzki Instytut Praw Człowieka nie rozpatruje indywidualnych skarg dotyczących naruszeń praw człowieka.

5. Czy w tym kraju nakłada się na europejskie korporacje transnarodowe obowiązek ustanowienia mechanizmów rozpatrywania skarg lub zapewnienia usług mediacji w sprawach naruszeń wynikających z ich działalności gospodarczej? Czy obowiązek ten ma również zastosowanie do naruszeń, które miały miejsce poza Unią Europejską? Kto odpowiada za monitorowanie takich działań w tym kraju? Czy są dostępne oficjalne raporty zawierające informacje o funkcjonowaniu tych systemów?

Mechanizmy dochodzenia roszczeń specyficzne dla poszczególnych przedsiębiorstw

Przedsiębiorstwa są odpowiedzialne za zagwarantowanie, aby prowadzona przez nie działalność nie naruszała praw człowieka żadnej osoby, a w sytuacji, w której dane przedsiębiorstwo doprowadziło do naruszenia praw człowieka, przyczyniło się do powstania takiego naruszenia lub miało związek z jego wystąpieniem, jest zobowiązane podjąć próbę naprawienia szkody wyrządzonej ofierze naruszenia. Sposoby naprawienia wyrządzonej szkody mogą obejmować złożenie przeprosin, przyznanie rekompensaty o charakterze finansowym lub niefinansowym lub podjęcie dowolnego innego działania uzgodnionego między ofiarą naruszenia a przedsiębiorstwem. Sytuacja staje się bardziej złożona w przypadku, gdy przedsiębiorstwo nie przyczyniło się w żaden sposób do powstania naruszenia, ale skutki tego naruszenia mają bezpośredni związek z prowadzoną przez nie działalnością. W takich okolicznościach, jeżeli przedsiębiorstwo dysponuje wystarczającymi wpływami, aby odpowiednio zaradzić skutkom naruszenia, powinno wykorzystać te wpływy.

Nie opracowano żadnego standardowego modelu określającego najlepszy sposób wdrażania przez przedsiębiorstwo jego własnych mechanizmów rozpatrywania skarg i dochodzenia roszczeń. Każde przedsiębiorstwo samodzielnie decyduje, jakie rozwiązanie będzie dla niego najodpowiedniejsze, biorąc pod uwagę jego konkretną sytuację.

Przedsiębiorstwa mogą skorzystać m.in. z następujących punktów odniesienia:

- zapewnienie przejrzystości – sprzyjanie prowadzeniu dialogu z osobami, na które działanie przedsiębiorstwa wywarło wpływ;
- prowadzenie dialogu i dyskusji z przedstawicielami pracowników – stanowi to często dobry punkt wyjścia do podejmowania skutecznych działań w sprawach dotyczących pracowników;
- opracowanie wytycznych opisujących, w jaki sposób osoby w przedsiębiorstwie mogą wewnętrznie zgłaszać przypadki niewłaściwego zachowania, jakie działania następcze należy podejmować w związku z tego rodzaju zgłoszeniami i w jaki sposób należy chronić osoby dokonujące takich zgłoszeń;
- ustanowienie mechanizmu rozpatrywania skarg, za pośrednictwem którego osoby spoza przedsiębiorstwa mające poczucie, że działalność przedsiębiorstwa wywarła lub wywrze w przyszłości negatywny wpływ na nie lub na inne osoby, mogą zwracać uwagę przedsiębiorstwa na dany problem w bezpieczny i anonimowy sposób.

Rząd wprowadził nowe przepisy dotyczące sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju dla dużych przedsiębiorstw, które są ambitniejsze od przepisów przewidzianych w dyrektywach UE, ustanowił przejrzystsze kryteria dotyczące zrównoważonego rozwoju w ustawie o zamówieniach publicznych, a także wzmocnił ochronę prawną sygnalistów.

Nowe przepisy dotyczące sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju weszły w życie w grudniu 2016 r. Zobowiązują one wszystkie duże przedsiębiorstwa zatrudniające ponad 250 pracowników do składania sprawozdań w zakresie zrównoważonego rozwoju. Poza informacjami na temat wpływu na środowisko, warunków

socjalnych, równouprawnienia i przeciwdziałania korupcji wspomniane sprawozdania muszą zawierać również – w przypadkach, w których jest to niezbędne do zrozumienia ścieżki rozwoju przedsiębiorstwa, jego pozycji i uzyskiwanych przez nie wyników – informacje o środkach służących zapewnieniu poszanowania praw człowieka, w tym praw pracowniczych.

W styczniu 2017 r. szwedzki parlament (Riksdag) przyjął również rygorystyczne przepisy dotyczące ochrony pracowników zgłaszających przypadki poważnych nadużyć, jakich ich pracodawca dopuszcza się w ramach prowadzonej działalności („sygnalizowanie nieprawidłowości”). We wspomnianych przepisach szczególną ochroną objęto pracowników doświadczających odwetu ze strony swojego pracodawcy, którzy są uprawnieni do dochodzenia odszkodowania z tego tytułu.

Sprawozdania publiczne

Biznes a prawa człowieka: istotne niedociągnięcia i luki w prawie szwedzkim. Sprawozdanie dla szwedzkiej Agencji na rzecz Zarządzania Publicznego (Statskontoret). Enact Sustainable Strategies (Enact) – przedsiębiorstwo doradcze specjalizujące się w problematyce zrównoważonego rozwoju biznesu i odpowiedzialnej przedsiębiorczości.

[Biznes a prawa człowieka: istotne niedociągnięcia i luki w prawie szwedzkim. Enact \(statskontoret.se\)](https://statskontoret.se)

6. Czy mam szczególne prawa, jeżeli jestem bezbronną ofiarą i chcę dochodzić roszczeń z tytułu naruszeń praw człowieka w kontekście biznesu? Czy przysługuje mi prawo pomocy, a jeżeli tak, to na jakich warunkach? Jakie koszty zostaną pokryte w ramach prawa pomocy? Czy prawo pomocy przysługuje mi na takich samych warunkach, jeżeli nie jestem obywatelem UE lub nie mieszkam w UE?

Ofiarom naruszeń praw człowieka w kontekście biznesu nie przysługują żadne szczególne prawa (zob. odpowiedź na pytanie 1).

Mogą one uzyskać pomoc prawną zgodnie z przepisami ustawy o pomocy prawnej (1996:1619). Decyzję w kwestii tego, czy danej osobie przysługuje pomoc prawna, podejmuje każdorazowo sąd lub Urząd ds. Pomocy Prawnej (Rättshjälpsmyndigheten).

Z pomocy prawnej mogą zasadniczo skorzystać wyłącznie osoby fizyczne, a więc nie przysługuje ona stowarzyszeniom, spółkom ani podobnym podmiotom. W wyjątkowych przypadkach pomoc prawną można przyznać jednak również przedsiębiorcy lub zarządcy masy spadkowej.

Kwotę środków finansowych, jakimi dysponuje osoba ubiegająca się o pomoc prawną, oblicza się w oparciu o wysokość jej rocznych dochodów przed opodatkowaniem. Od kwoty tej odlicza się następnie 15 000 koron szwedzkich za każde dziecko, na utrzymanie którego łoży wnioskodawca, do maksymalnej kwoty 75 000 koron szwedzkich. Kwotę tę należy również odpowiednio dostosować, biorąc pod uwagę czynniki wywierające wpływ na zdolność wnioskodawcy do zapłaty, takie jak posiadany majątek lub zadłużenie. Prawo do pomocy prawnej przysługuje osobie dysponującej środkami finansowymi w kwocie nieprzekraczającej 260 000 koron szwedzkich w skali roku. Po otrzymaniu powiadomienia o przyznaniu pomocy prawnej beneficjent tej pomocy jest zobowiązany samodzielnie pokryć część kosztów. W przypadku osób pełnoletnich pomoc prawna nigdy nie jest całkowicie nieodpłatna – część kosztów, którą pokrywa beneficjent pomocy prawnej, określa się mianem opłaty za pomoc prawną. Kwota opłaty za pomoc prawną pobieranej od beneficjenta tej pomocy nie może nigdy przekraczać kosztów pomocy prawnej.

Ochrona przed kosztami pomocy prawnej to forma ubezpieczenia, którą zazwyczaj uwzględnia się w polisach ubezpieczeniowych budynków i ich zawartości, polisach ubezpieczeniowych domów i mieszkań oraz polisach ubezpieczeniowych domów letniskowych. Ochrona przed kosztami pomocy prawnej oznacza, że część honorarium prawnika praktyka lub adwokata reprezentujących daną osobę może zostać pokryta z ubezpieczenia tej osoby. Ponieważ różne zakłady ubezpieczeń mogą stosować różne warunki korzystania z ochrony przed kosztami pomocy prawnej, ubezpieczony powinien zapoznać się z warunkami swojej polisy.

W § 35 rozporządzenia w sprawie pomocy prawnej (1997:404) wyszczególniono kategorie cudzoziemców, których należy traktować w taki sam sposób jak obywateli szwedzkich w kwestiach związanych z uprawnieniem do uzyskania pomocy prawnej zgodnie z przepisami ustawy o pomocy prawnej.

■ Ostatnia aktualizacja: 13/08/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.